

NOWY KURYER

KRAKOWSKI

WYCHODZI CODZIENNIE

NIE WYŁĄCZAJĄC NIEDZIEL I ŚWIĄT

CENA:

Pojedynczy egzemplarz
w Krakowie, **20**
hal.
w prowincyi i w Kró-
lestwie Polskiem

Prenumerata miesięczna
dla Krakowa:

z odnośzeniem K 5-50
bez odnośzenia 4-50
dla Prowincyi i Król.
Polskiego K 5-50

OGŁOSZENIA:

wiersz petitowy
jednołamowy K 50
Nadesłane 1-40
Kronika 3-

Drobne ogłoszenia po
12 h. od słowa.

Redakcja i administracja
ulica Dunajewskiego 1. 7.
Telefon Nr. 2502.

Biurowo miastowe:
ul. Karmelicka 1. 16.

Strzały w Moskwie sygnałem nowego przewrotu!

Kraków, 11. lipca.

Echa strzałów, kładących trupem posła niemieckiego w Moskwie, bar. Mirbacha, wywołały w prasie macarstw centralnych wielkie zaniepokojenie.

Co oznaczają te strzały? — zapytują dzienniki niemieckie, a odpowiedzi, jaką sobie na to pytanie dają, nie wywołuje bynajmniej wśród nich samych uspokojenia. Coraz częściej w prasie tej czyta się proroctwa, brzmiące niezbyt optymistycznie dla trwałości rządu bolszewickiego, tego rządu, z którym zawarto pokój, mający położyć na wschodzie fundamenty pod nowy układ stosunków sąsiedzkich.

Dzisiaj jeszcze bolszewicy mają wprawdzie w swych rękach władzę i wpływ w Rosyi, wpływ podtrzymywany zresztą przy pomocy bagnatów czerwonej gwardyi, ale co będzie jutro?

Niepewność, na każdym kroku niepewność. W Rosyi budzą się jakieś siły, które zrzucić pragną jarzmo rządu bolszewickiego, istnieje tam niezadowolone z narzuconych Rosyi warunków pokoju, działają tam zresztą podlegające wpływy zewnętrzne, którym przeciwdziałano w chaotyzowanej Rosyi nie sposób.

Strzały, kładące trupem posła Mirbacha, mają dziwnie niepokojącą dzienniki niemieckie wymowę. Celem ich było poróżnić rząd bolszewickiej Rosyi z Niemcami, obalić bolszewików, obstających przy traktacie brzeskim, poczem miało nastąpić zwołanie konstytuancy, unieważnienie traktatu brzeskiego, ponowne wtrącenie Rosyi w wojnę. Wtrącenie zaś Rosyi w wojnę miało odciążyć koalicję przez ściągnięcie znacznych sił niemieckich na wschód i zapewnić Rosyi wdzięczność koalicji, wyrażającą się w poparciu Rosyi przy zawieraniu powszechnego pokoju.

Na razie „putsch“ moskiewski, jak nazywają ostatnie tamtejsze wypadki gazety niemieckie, nie osiągnął zamierzonego celu. Niemcy nie mają zamiaru zmieniać swego stosunku do rządu bolszewickiego z powodu zamordowania ich przedstawiciela, rozumiejąc, iż lufa rewolweru wymierzona w pierś bar. Mirbacha, zwracała się tak przeciw Niemcom jak i przeciw bolszewikom. Ale cios ten świadczy zarazem, że podstawy egzystencji rządu bolszewickiego są niepewne, a więc niepewne jest wszystko to, czego w porozumieniu z tym rządem generalicya, dyplomacya i biurokracya niemiecka dotychczas dokonały.

Wyzszem pesymizmu, jaki panuje z powodu wypadków moskiewskich w prasie wiedeńskiej jest artykuł wstępny „Neues Wiener Tagblatt“. Wyraża on wątpliwość, czy istotnie traktat brzeski zapewni mocarstwom centralnym pokój z Rosyą. Dziennik ten dostrzega teraz błędy popełnione w całej tej brzeskiej robocie.

Pokój ukraiński — pisze ten dziennik — gwarantuje na razie tylko obsadzenie tego kraju przez wojska austro-niemieckie.

Ale nie o to idzie, czy ma się wątpić w dobrą wolę obecnych władców Ukrainy, gdyż

przedewszystkiem w ich siłę wątpić się musi, a to właśnie rozstrzyga.

Ale jak się rzecz ma — zapytuje cytowany dziennik — z potęgą sowieców? Czy są one istotnie w stanie zabezpieczyć pokój na zewnątrz? Pewne jest to, iż ich panowanie przedłuża niepokoje wewnętrzne w Rosyi. Gdyby jednak trwało ono dniami, tygodniami i miesiącami, nie może w żadnym razie trwać długo, gdyż faktem jest, iż bolszewizm nie jest zdolnym do rządzenia.

Takie oto refleksje budzą w prasie wiedeńskiej ostatnie wypadki moskiewskie, a towarzyszą im uwagi pod adresem rządów mocarstw centralnych, aby się zbytnio nie angażowały, na rzecz popierania rządów bolszewickich, iżby w ten sposób nie zrażać sobie tych władców Rosyi, którzy po bolszewikach — nadejdą. Bo że bolszewizm znajduje się w zmięczeniu swych rządów, mało kto dziś w to wątpi tak w Wiedniu, jak i w Berlinie.

Przeciw niepodległości Litwy.

Akcyja hr. Kayserlingka za woieniem Litwy do Niemiec. —

(Od naszego korespondenta).

Warszawa, 7 lipca.

(a) Jak donoszą z Wilna, z inicjatywy byłego komisarza Kresny dla spraw Litwy i Kurlandyi, hr. Kayserlingka, wdrożono w kołach wielkiej własności ziemskiej na Litwie akcyję, którą dostatecznie charakteryzuje projekt deklaracyi rozsyłany do podpisywania. Projekt ten opiewa następująco:

„Pokój zawarty przez centralne europejskie państwa z Rosyą, ostatecznie oswoiło Litwę z pod władzy państwa rosyjskiego, a ponieważ Litwa swoje losy z niemieckim państwem złączyła, my więc niżej podpisani, a z nami większa część mieszkańców Litwy, zwracamy się do J. C. M. Cesarza i Króla, tak jak i kurlandzka Rada krajowa, i najpokorniej prosimy, aby kraj nasz i mitrę książęcą W. ks. Lit. dla siebie i swoich następców łaskawie przyjąć racyli i urzeczywistnić pragnienie, aby przy pomocy zawarcia konwencyi w dziedzinie wojskowej, celnej i komunikacyjnej i miar, jak również i w innych dziedzinach, Litwa możliwie najściślej została połączoną z Rzeszą niemiecką, co zapewniłoby na przyszłość spokojny i pomyślny rozwój Litwy naszego. Przytem zaznaczyć musimy, że jeżeli demokratyczna Rada Kraj. Litew. błędnie poinformowana, nadspodziewanie wystąpiła z

żądaniem zupełnej niepodległości Litwy, to Rada Krajowa działała bez odpowiednich pełnomocnictw i upoważnienia mieszkańców Litwy, gdyż większość ludności, a w tej liczbie i właściciele większej i mniejszej własności, pozbawiona jest możności oznaczenia swego stanowiska i zapatrywań.

My, niżej podpisani, jesteśmy przejęci głębokim przeświadczeniem, że niezależne państwo Litewskie zdążyłoby do strasznej i rozpaczliwej przyszłości, byłoby igraszką w rękach przedstawicieli rozmaitych narodowości, mogłoby się stać areną samotubnych polityków i doszłoby w krótkim czasie do cierpienia i nieszczęścia, jakimi obecnie jest rozszarpywana Rosya.

Tylko potężna, sprawiedliwa i pełna zaufania władza J. C. M. Najjaśniejszego Pana jest w stanie zaleczyć te straszne rany kraju naszego i doprowadzić do rozkwitu, spokoju i szczęścia. Dlatego więc zwracamy się do W. C. M. N. Cesarza, Króla i Pana i najpokorniej prosimy, aby Koronę W. Ks. Lit. przyjąć racyli i wyrażamy nasze życzenia, aby cała etnograficzna Litwa pod nią się złączyła“.

Nowa gwiazda dyplomacyi niemieckiej.

Dymisy Kuhlmana niespodzianką nawet dla Niemców.

Kraków, 11 lipca.

(x) Jaką niespodzianką w Niemczech była dymisy Kuhlmana, oraz złączone z temi, nominacya admirała Hintzego, świadczą notatki prasy berlińskiej z wtorku rana, zajmujące się sprawą następcstwa po zamordowanym Mirbachu. Otóż między innymi „Germania“ zarejestrowała pogłoskę, że następcą Mirbacha ma zostać admirał Hintze, który właśnie chwilowo bawi w Niemczech. Jako argument, przemawiający za prawdopodobieństwem tej nominacyi podnoszono, iż Hintze bawił 8 lat w Rosyi jako attache marynarki, oraz, że zna język rosyjski.

Tymczasem Hintze bawił w Berlinie jako kandydat na następcę po Kuehlmannie.

Paweł Hintze urodził się 13 lutego 1864 r. w Schwedt n. Odrą, jako syn tamtejszego kupca. W młodości nie nie wskazywało na jego przyszłą karierę dyplomatyczną; rodzice przeznaczili go do marynarki, gdzie wstąpił 20 kwietnia 1882 r. i długi czas pozostawał. Do służby dyplomatycznej wprowadził go przypadek. W czasie wojny hiszpańsko-amerykańskiej we wschodniej Azji przeznaczono go do prowadzenia pertraktacyi w porcie Manilla z amerykańskim admirałem. Tutaj poraz pierwszy zabłysły jego dyplomatyczne talenta.

Od r. 1901 do 1908 był on pierwszym oficerem na statku liniowym „Cesarz Wilhelm II“; w 1908 zamianowano go attache marynarki w Petersburgu, w 1908 wojskowym przedstawicielem w Petersburgu, a w 1911 został niemiec-

kim ambasadorem w Meksyku.

Od kwietnia 1915 r. aż do wypowiedzenia Niemcom wojny przez Chiny, był ambasadorem w Pekinie, od 6 lipca 1917 roku ambasadorem niemieckim w Chrystianii.

Śmiały napad nieletnich bandytów na pociąg.

Kraków, 11. lipca.

(4) Od dłuższego już czasu zdarzały się na dworcu krakowskim dość częste napady na wagony nieletnich bandytów, których jednak nie zdołano przyłapać. Chłopcy w wieku od 12—18 lat operowali zazwyczaj w drobnych grupkach i po gruntownym obrabowaniu wagonu ulatniwali się.

Wczoraj o godz. 6 rano większa banda, składająca się z kilkunastu chłopców rzuciła się na szybujący w kierunku Łobzowa pociąg. Oderwali oni plomby, poczem kompletnie wypróżnili kilka wagonów. Towary wyrzucane na tor zbierali inni i unosili w bezpieczne miejsce.

Dopiero gdy pociąg zbliżał się do Łobzowa zauważyła służba kolejowa manipulacje chłop-

ców i starała się ich odpędzić. Bandyci jednak uzbrojeni w koly i żelazne drągi, rzucili się na kolejarzy, którzy musieli się cofnąć przed atakującymi bandytami.

Wobec tego zawezwano na pomoc warty wojskowe na dworcach. Na widok przybywających żołnierzy, bandyci uciekli w okoliczne pola.

Żołnierze poczuli ich ścigać, a nie mogąc ich przychwycić zaczęli strzelać do uciekających.

Kilku bandytów zranila wada lekko, jednego ciężiej w prawy bok i tego tylko zdołano pochwytać. Reszta pierzechła w zboża.

Ciężko rannego chłopca odwieźli żołnierze do szpitala wojskowego.

Za resztą bandytów rozpoczęły władze energiczne poszukiwania.

Senzacyjne sprzeniewierzenie złota wartości 200.000 Kor.

Kraków, 11. lipca.

(4) Od kilku dni obiegają po Krakowie pogłoski, które, jak stwierdziliśmy, okazały się prawdziwymi, o sensacyjnym sprzeniewierzeniu przez urzędnika publicznego większej ilości koport, zawierających monety złote.

Złoto to, według obecnego kursu, przedstawia wartość około 200.000 koron.

Jak się dalej informujemy, sprawę tę wzięło w swe ręce kilku wybitnych adwokatów krakowskich.

Ameryka pod znakiem wojny.

(Pokłosie pism angielskich).

Zyskowny przemysł kobiecej w Ameryce. — Wojna we fonografie. — Nowe studnie wojenne. — Amerykanizowanie europejskich emigrantów. — Wojna przeciwko nazwom miast.

Kobiecy amerykańskie wyszukały sobie nowe rentowne zajęcia, które pozwala im bez zbytecznego nakładu pracy zdobywać sobie beztro-

ską egzystencję. Oto poprostu zaślubiają i to po kilku równocześnie członków armii amerykańskiej, waleczącej na frontach europejskich i pobierają za nich jako za swych mężów zapomogi a w razie śmierci wysokie ubezpieczenia wojenne. Sądy amerykańskie nie mogą sobie wprost dać rady z tymi małżeńskimi szwindlami.

Pewien adwokat z St. Louis wynalazł znów nowy sposób wojennej propagandy. Oto zapomocą ogromnego gramofonu przedstawia epi-

zody bitwy w Pikardyi, gdzie wśród huk dział grzechoty karabinów i warkotu samolotów wybija się donośny głos głównodowodzącego armii amerykańskiej na francuskim froncie, nawiązujący lud amerykański do dzielnych i mężnych czynów. Oryginalna płyta tego wiekopomnego zdjęcia ma być przechowana w państwowym archiwum w Waszyngtonie.

Jakiś amerykański „król stalowy“ ofiarował półtora miliona dolarów jako nagrodę za najwyższy udział w wojennej pożyczce wolnościowej. Nagrodę otrzymała nowojorska policja, która zbiorowo subskrybowała 20 milionów dolarów na „Liberty Bond“.

Wiceminister Franklin, znany z nienawiści ku Niemcom, amerykański patriota, postawił świeżo wniosek, na podstawie którego ma być co roku przeznaczone 5 milionów dolarów na systematyczną pracę nad amerykanizowaniem napływowej ludności. W przeważnej części pieniądze te mają być użyte na wykszolenie i utrzymanie specjalnych nauczycieli we fabrykach i innych większych centrach pracy, celem udzielania nauki języka krajowego i pouczania na temat spełnienia obowiązków dobrego amerykańskiego obywatela.

Znamiennym dla nastroju, panującego w Ameryce, jest wniosek, postawiony na początku czerwca na kongresie amerykańskim, aby nazwy miast amerykańskich takie, jak Germantown albo Berlinsville, zamieniono na Libertytown i Victoriaville. „Chicago Tribuna“ zarzuca, że wniosek powyższym pominięto nazwę Bismarck, którą nosi 12 miast amerykańskich i obiecuje, że w razie przyjęcia wniosku 58 miejscowości zmienią nazwę. Tak samo ulega zmianie wyraz podwójny „German-American“. Gdzie firmy, istniejące pod nazwą powyższą, nie chcą zmienić jej dobrowolnie, tam tłum uliczny zmusza je do tego, jak w Hastings, w stanie Minnesota, gdzie gromada 150 rekrutów usunęła wyraz German z firmy „German-American Bank“.

Zdarza się też, że firmy i gmachy, noszące nazwę „Germania“, zamieniają nazwę na „Liberty“ lub inne hasło na czasie. Wychodzący w Milwaukee, w stanie Wisconsin, dziennik niemiecki „Germania-Herald“, zmienił się na „Milwaukee-Herald“.

Groch z kapustą.

Kronika przygodna.

L

Jak dzienniki komunikują — Galicyjski kraj. Zakład odzieży — wobec gwałtownego wołania o pomoc — widzi się zmuszonym przystąpić do natychmiastowego rozdziału towarów metrowych — a to przedewszystkiem dla najbardziej potrzebujących: urzędników, profesorów gimnazjalnych i literatów.

Jak się z kompetentnego źródła dowiadujemy, ubrania dla tych matadorów społecznych mają być ujednostajnione. Będzie to rodzaj oponce z przyszytymi na piersiach patryotycznymi inicjałami „P. D. M. R.“ („Pomoc dajcie mi rodacy!“) Do tego patryotycznego munduru będą krobki na sól i spodek na drobną monetę, o odpowiednie laski mają kompetenci sami się postarać.

Onegdaj nad ranem w drzwi kawalerskiego mieszkania pana X. zapukano bardzo energicznie. W ten sposób — jak mnie pan X. zapewnia — może pukać tylko wierzyciel, woźny sądowy lub natrętna kucharka.

W pierwszym wypadku przygotowuje on uśmiech politowania (wierzyciel), w drugim spojrzenie pełne wyrozumiałości (woźny sądowy), w trzecim lodowaty wyraz twarzy (natrętna kucharka).

Zanim jednak zdecydował się na któryś z uśmiechów lub wyrazów twarzy — stał już przed jego łóżkiem wysoki, przystojny o bohaterskiej postawie c. k. żandarm. Nie zdejmując czapki, ujął karabin oburącz, chwytając „da die Balan“, jakby z zamiarem zaatakowania łóżka.

— Czy należysz pan do wojska? — krzy-

knął takim tonem, jakby wołał: Broń się, hoj strzelam!...

— Nie, panie! — odpowiedział mój przyjaciel, nakrywając głowę koldrą — do wojska nie należę, ale mimo to kocham...

— Pańska kochanka nie mnie nie obchodzi — ryknął żandarm. Czy ma pan papiery?

— Owszem, panie wachmistrzu! Papiery mam i będę subskrybował z największą ochotą pożyczkę wojenną...

Mój przyjaciel sądził, że żandarm jest jak aeroplan i „moerser“ — nowym pomysłem agitacyi za pożyczką.

— Tu się o to nie rozchodzi — wyeksplikował mu wreszcie. — Ja się pytam, czy masz pan papiery wojskowe?

Papiery na szczęście znalazły się w biurku, a żandarm za drzwiami. Na odchodnym zapewnił go jeszcze raz pan X. o wysokim znaczeniu i niezłomnem postanowieniu subskrybowania pożyczki wojennej.

Produkcya miodu — spadła podobno w Niemczech znacznie w tym roku. Dla nowożeńców byłoby to poprostu klęską. Gdyż rząd dbał o sprawiedliwy rozdział wszelkich doczesnych dóbr między swych bywateli, zaprowadziłby z pewnością na wzór bezmiejących dni — ograniczenia i w miodowych miesiącach.

Na szczęście praktyczni Niemcy nie uznają miodowych miesięcy. U nich są tylko tygodnie i to nie miodowe, ale tygodnie szychu alias blagi (Flitterwochen). Tej nie zabraknie im chyba i niema najmniejszej obawy wprowadzenia na nią — karty poboru. **Kruk.**

NA DOBIE.**AKTUALNE KRAKOWIACZKI.**

Krakowiaczek ci ja
Na mamone łasy,
Niema dnia jednego,
Bym nie rozbił...kasy! —
Oj dana!

Uczciwości cnotę
Bardzo sobie cenię,
Więc gdy św.... zrobię —
Wnet się... zarumienię —
Oj dana!

Kromkę chleba ma dziś
Kraków z łaski Nieba,
Lubów zato naprzemian
Pozostał — bez chleba —
Oj dana!

Po plantach się snują
Lśniące złotem damy,
Lecz zato w zaułkach
Czarną nędzę mamy —
Oj dana!

Ze zgodę miluję —
Pacyfista szczery —
Więc codziennie czytam
Oba... „Kuryery“ —
Oj dana!

Chwila bieżąca.**Kalendarzyk.**

Piąsa

Wschód słońca 5 00 m.

Zachód słońca 8 31 m.

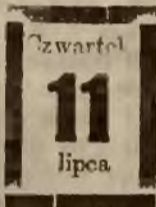
Długość dnia 15 g. 31 m.

REPERTUAR TEATRU IM. SŁOWACKIEGO:

Czwartek dnia 11 lipca — „Faust“.

Sobota dnia 13 lipca — „Halka“.

Niedziela dnia 14 lipca — „Faust“.

Przegląd pospolitaków we wrześniu?

ZARZĄDZENIA W SPRAWIE NOWEGO PRZEGLĄDU WOJSKOWEGO DO KRAKOWA JESZCZE NIE NADESZŁY. — ZAPOWIEDZ PRZEGLĄDU POSPOLITAKÓW.

„Mittags-Zeitung“ zapowiedziało w Wiedniu przegląd pospolitaków. Z tego powodu, w szerokich kołach ludności tutejszej, zapanowało poruszenie, w oczekiwaniu podobnego przeglądu u nas. Zwracaliśmy się w tej sprawie do odpowiednich urzędów, ale oświadczono nam, że w tej mierze niema żadnych zarządzeń. Natomiast w pewnych kołach ludności utrzymuje się uporczywie w dalszym ciągu pogłoska, zapowiadająca ten przegląd na wrzesień.

Zalew Rosji przez agentów niemieckich.

Gdy państwa koalicji rozważają i dyskutują, Niemcy działają. Stwierdza to z całą otwartością nie Niemiec bynajmniej, ale Anglik, na łamach pisma „Weely Dispatch“. Autor artykułu na ten temat pisze:

„Niemcy dążą. Gdy państwa koalicji rozważają i dyskutują, Niemcy działają. Dążą oni do przeprowadzenia swoich planów gospodarczych we wszystkich miejscowościach w Rosji europejskiej i azjatyckiej i jeżeli my nie pospieszymy się z tem, sto lat będziemy musieli stracić czasu na doścignięcie Niemców. We wszystkich miastach Rosji, od Petersburga do Baku i od Moskwy do Władywostoku, spotkać można niemieckich finansistów i niemieckich agentów handlowych. Starają się oni gorliwie zaangażować kapitał niemiecki w przemyśle. Bystro wzrok mają przedewszystkiem zwrócony na koncesye

wszelkiego rodzaju, szczególnie na perskie źródła olejów.

Na wszystkich rynkach i we wszystkich dziedzinach zjawiają się Niemcy, jako nabywcy: miejscami są i sprzedawcami, o ile Rosya nie wyraża życzenia kupienia czegośkolwiek. Za finansistami ciągnie cała armia agentów handlowych, którzy starają się nawiązać stosunki z rosyjskimi polnikami i kupcami. Kredyty udzielane są bardzo liberalnie i do Rosyi wysyłane są wszelkiego rodzaju artykuły gospodarcze i maszynny rolnicze, chociaż Niemcom trudno jest produkować cośkolwiek dla ludności własnej.

W ciągu 2, 3 do 4 lat osiągnąć mogą Niemcy zamierzone cele. Rosya jest najbogatszym krajem na świecie i Niemcy wyzyskują każdy cal posiadanego terenu. Groźniejszą jeszcze dla koalicji od finansistów i wojażerów jest armia propagatorów niemieckich. Berlin zna wartość propagandy i wartość Rosyi.

Dlaczego koalicja zamierza interweniować w Rosji?

Rewolucya rosyjska nie uznała długów carskich. Wobec tego utonęło 15 miliardów pieniędzy francuskich; dotąd wyłowić ich nie było można.

Starając się o to, zainteresowani wykazali więcej zrzeczności i energii do zachowania politycznej i militarnej pomocy Rosyi, niżeli ich rząd. Długość torów kolejowych rosyjskich wynosi ogółem około 75.000 kilometrów, z czego jedna trzecia należy do towarzystw prywatnych, dwie trzecie do państwa. Ogólna wartość tych kolei wynosi 19 miliardów, co przewyższa pretensye francuskie w Rosyi. Wprawdzie obecnie utracili Rosjanie większą część tej sieci, lecz reszta przedstawia jeszcze wartość dosyć znaczną, których nie chcieliby wierzyciele z rąk wypuścić.

Trzeba więc wziąć je w posiadanie. Dlatego to rozległo się wołanie o interwencję, zawił się nacisk wierzycieli na rządy koalicyjne, chcące zawiadnąć kolejami rosyjskimi.

Obok tego w pewnej z tem łączności tworzą kontrrewolucyoniści rosyjscy, z Izwolskim na czele, nastrój bolesnego przypomnienia tego nacisku kierownikom koalicji, w celu zduszenia rewolucyi. Całe szeregi pism paryskich i prowincjonalnych drukują w tej sprawie artykuły płatne.

Projekt kanału Gdańsk—Chersoń.

(x) Moskiewskie „Nowe Słowo“ donosi z Kijowa:

Ukraiński minister kolei przedłożył radzie ministrów projekt budowy kanału, łączącego Chersoń z Gdańskiem. Droga wodna ma iść od Gdańska przez system wód Niemna i Dniepru, przy czem główną pracę budowlaną stanowić będzie pokonanie progów Dnieprowych. Olbrzymia energia tej drogi wodnej ma być ujęta do elektrycznego poruszania kolei ekaterynosławskiej.

Ukraińska rada ministrów aprobowała projekt i poleciła ministrowi opracować odnośny projekt ustawy.

Austria krajem największej drożyzny.

Szwedzkie kolegium handlowe, interesując się żywo aktualną kwestyą cen żywności w różnych krajach, poczyniło odpowiednie studia w tej mierze, z których wynika:

Najwyższą w ogóle zwyżkę cen prawie wszystkich artykułów żywnościowych notowano w Austrii. W Niemczech, gdzie poziom cen żywności znacznie niższy był od początku wojny, aniżeli w Austrii, nastąpiła poważniejsza zwyżka dopiero w czasie od grudnia 1916 do maja 1917, w każdym jednak razie była ona mniejsza, aniżeli równoczesna cena we Włoszech, gdzie przybrała wtedy wprost potworne rozmiary. Z końcem roku 1916 i z początkiem 1917 groziła sytuacja żywnościowa w Anglii ogólną katastrofą, później jednak poprawiła się bardzo znacznie, tak dalece, że na przykład obecnie kraj ten posiada prawie wszystkie artykuły żywności i to po cenach wcale przystępnych. Względnie po umiarkowanych cenach nabyć można wszelkiego rodzaju żywności w Szwecyi, we Francyi i

w Szwajcaryi, natomiast ze wszystkich krajów europejskich najmniej ucierpiałły Niemczech.

Najtańszą w ogóle była żywność w Stanach Zjednoczonych aż do końca 1916 roku, później jednakże zajęła ich miejsce Australia, w której — według ostatnich relacji — najznaczniejsza zwyżka artykułów żywnościowych wynosi obecnie 29 procent, podczas gdy w zajmujących drugie po Australii miejsce, Niemczech zwyżka cen dosięgła obecnie 42 3 procent.

Ile zarabiają rewolucyoniści?

Z Berna szwajcarskiego donoszą:

Rosyjscy rewolucyoniści, którzy w radach robotniczych i żołnierskich zarobili kolosalne sumy, składają je w bankach szwajcarskich. Pisma szwajcarskie podają sumę 18 miliardów.

W Radzie Związkowej zwrócono na to baczność, ponieważ obiegają pogłoski, że pieniądze te mają być użyte na wywołanie rewolucyi w całej Europie.

Ograniczenie wieku egzaminatorów uniwersyteckich.

(!) Profesor H. Mulerd w „Akademische Rundschau“ rozstrzyga ciekawe zagadnienie, dotyczące się wieku egzaminatorów uniwersyteckich. W Austrii określono granicę na lat 60, w Niemczech na 70. Prof. M. uważa, że niejednokrotnie zasiadają w komisjach profesorowie, już nie wykładający, egzaminujący albo według własnych skryptów, których dany słuchacz nie zna, albo według przestarzałego, utartego szablonu.

Tymczasem niejednokrotnie zdarza się, że uczniowie słuchają wykładów danego profesora jedynie dlatego, iż ten będzie zasiadał w komisji. Dlatego też uważa za konieczne wprowadzenie reformy w tym duchu, by profesorowie niewykładający nie mogli pytać przy egzaminach.

Kwestya bardzo ciekawa ze względu na warunki, panujące na uniwersytetach Niemiec.

Do najulubieńszych i najwięcej znanych utworów jego repertuaru należą: „Żywot Pikusia” i sławne „Telefony”.

Warszawscy goście będą z pewnością entuzjastycznie witani i przyjęci przez prawdziwych znawców i koneserów kabaretu.

Tragedya legionów polskich dobiega końca... Po bohaterskich wysiłkach w Pantyrskiej przełęczu, po bezprzykładnych dowodach męstwa w polskiej Samosierze: Rafajłowej — Marmarosz Sziget!... Dni cudnego snu Narodu, szlachetnych, bezprzykładnych porywów, wielkich, bolesnych nadziei, opiewa najwspanialszy film polski, wystawiony od piątku

„UCIESZE” „Zdni Świtu Polski”

5 obrazów pełnych chwały dni minionych: 1. Z historycznych dni, 2. Kamiensk, 3. Legiony na Polesiu, 4. Uroczystość, 5. Wojsko polskie.

Programu dopełnia znakomity 5-aktowy dramat warszawskiej fabryki Slinks:

„Błędne ogniki”

Polak Negri, Halina Bruczońska, Józefem Węgrzynem, Kazimierzem Junoszą-Stepowekim w rolach głównych.

Zjednoczenie 25 tysięcznej rzeszy nauczycielstwa polskiego.

Kraków, 11 lipca.

W końcu sierpnia odędzie się w Krakowie zjazd delegatów organizacji, należących do Biura szkolnictwa polskiego, obejmującego następujące związki:

Z Galicji: Polskie Tow. pedagog. (Lwów), Stow. nauczycielek (Kraków), Tow. naucz. szkół wyższych (Lwów), Tow. polskiego instytutu pedagog. (Kraków) i Związek polskiego naucz. ludowego.

Z Królestwa: Stowarzyszenie nauczycielstwa polskiego, Zrzeszenie nauczycielstwa polskich szkół początkowych, Koło przelazonych szkół średnich męskich i nauczycielska Kasa pożyczkowo-oszczędnościowa.

Zadaniem zjazdu będzie opracowanie postępowania w dziale szkolnictwa wyższego. Dotychczasowe prace Biura dały już imponujące rezultaty. Biuro reprezentuje 25.000 nauczycieli i nauczycielek, pracujących wspólnie nad podniesieniem szkolnictwa polskiego.

Biuro powstało w maju z. r. W ciągu krótkiego czasu zdołało zgromadzić tak liczny zastęp nauczycielstwa i dokonać szeregu prac nad reformą szkolnictwa średniego i zawodowego. Reformy te gruntownie omawiano na zjazdach w sierpniu r. z. i w styczniu b. r.

Na czele Biura stoi ceniony prof. dr Karol Dawidowski, który obecnie bawi w Warszawie, celem przeprowadzenia ostatecznych rokowań z nauczycielskim zrzeszeniem w Królestwie co do materiałów, kwalifikujących się pod obrady sierpniowego zjazdu.

W jakim celu rekwirowano dzwony?

(Od naszego korespondenta).

Warszawa, 8 lipca.

Jak donoszą z Kalisza, w powiecie Dąbie, opodal Kalisza zarekwirowany został dzwon wartości 30.000 marek. Ludność zwracała się w tej sprawie do Berlina i do głównej kwatery niemieckiej — bezskutecznie.

Za to w dwa tygodnie po tej rekwizycji do parafii w Dąbiu nadeszło pismo z firmy: Gebroeder Ulrich, „Glockengiesserei „Apolda”, z propozycją... dostarczenia gminie dzwonów...

Sprzedawczy pod pręgierzem opinii.

Otrzymujemy z Włocławka następującą źródłową informację:

Obywatelstwo tutejsze wzięło się energicznie do zwalczania zakorzenionej tu sprzedaży ziemi i realności polskiej obcym. Wpłynęły na to

ustawiczne pogłoski jakoby okolica Włocławka była przeznaczona na aneksję do Niemiec.

Siła moralna odruchu obywatelskiego była tak wielka że szereg osób które sprzedawały właśnie ziemię w obce ręce, musiały się cofnąć

wskutek naporu opinii publicznej. Do takich zaliczyć należy w pierwszym rzędzie zamożnego dyrektora fabryki p. Szczenińskiego, głównego protektora lewicy, który bez skrupułu sprzedawał majątkość w obce ręce.

Socjal.-rewolucyoniści maszerują na Moskwę.

(Telegramy „Now. Kur. Krakowskiego”)

Berlin, 11. lipca.

„Ekspress Korrespondenz” donosi z Moskwy: Przywódca soc.-rewoluc., Czernow, stanął na czele uzbrojonych band chłopskich i podobno jest już w pobliżu Moskwy. Czernow zapewnił sobie pomoc kozaków dońskich.

Moskwa. (B. K.). Obwieszczenie rządu oznajmia, że powstanie społecznych rewolucyoniistów lewicy zostało stłumione. Miasto ma znów wygląd normalny. Miano aresztować około 1000 osób. Ruch kolejowy jest na razie przerwany.

Wylądowanie Serbów i Francuzów w Archangielsku.

Moskwa. (B. K.). Dzienniki donoszą, że dnia 28. czerwca wylądowało w Archangielsku około

10.000 Serbów i Francuzów. Komenderujący general oświadczył, że zamiarem jego jest ochronić miasto i okolice przed atakiem niemieckich jeńców wojennych.

Walki bolszewików z Czecho-Słowakami.

Moskwa. (B. K.). Wojska Rad posuwają się zwycięsko przeciw Czecho-Słowakom i kozakom w kierunku Jekaterynburga i Czelabińska, podobnie jak w kierunku Tobońska. W okręgu kubańskim zostały stacje kolejowe Wołkowa, Kniażewska i Dorogowaja obsadzone przez kozaków.

Rokowania polsko-niemieckie jeszcze bez wyniku.

(Telef. od koresp. „Now. Kurjera krak.”)

Wiedeń, 11 lipca.

(g) Wczoraj popoł. odbyła się wspólna konferencja przedstawicieli Koła polskiego i niemieckich stronnictw narodowych oraz stronnictwa chrześcijańsko-społecznego. Z ramienia Koła polskiego wzięli w niej udział: prozes Kola, dr Tertil, hr. Baworowski, Goetz, Kędzior, Stapiński i Steinhaus. Obecny był także min. dr Twardowski. Imieniem chrześ.-spół. był obecny pos. Schoepfer i Macaja, imieniem narodowców niemieckich Waldner, Steinwender, Weber i Teuffl. Przewodniczył dr Tertil.

Na konferencji tej, która trwała od g. 4 po poł. do godz. 7 i pół wieczór, z wielką szerością omawiano przeszkody, które na razie utrudniają kooperację niemiecko-polską. Z tej bardzo trudnej sytuacji, przedstawiciele wszystkich stronnictw bardzo poważnie szukają wyjścia, którego jednakże dotychczas znaleźć nie zdołano. Konferencje będą dalej prowadzone. Zgodzono się na to, że przewodniczący poszczególnych grup mają się porozumieć co do terminu następnej konferencji. Wczorajsza

KONFERENCJA PRZEWODNICZĄCYCH KLUBÓW

zawiodła nadzieje owych kół politycznych, które spodziewały się po niej jakiegoś wyjaśnienia. Wyniki jej są pod względem merytorycznym dość obojętne, bo dotyczą one właściwie tylko kwestyj technicznych i formalnych, ponieważ dotychczas cały szereg stronnictw nie powziął jeszcze uchwał w sprawie, jaką należy zachować taktykę podczas zbliżającej się kampanii parlamentarnej, a w szczególności, jakie mają zająć stanowisko poszczególne stronnictwa wobec konieczności państwowych. Dotyczy to w pierwszym rzędzie niemieckich socjalistów, na których pomoc liczy najwidoczniej dr Seidler.

NIEMIECCY SOCYALIŚCI JĘZYCZKIEM U WAGI.

Niemieccy socjaliści, którzy mają, wedle kombinacji dra Seidlera, odegrać rolę języ-

czka u wagi, jak się zdaje tym razem nie okazują wielkiej chęci pospieszenia z pomocą dr. Seidlerowi. Już sam fakt, że decyzję swą odroczyli do przyszłego tygodnia, daje do myślenia. Poza tem opowiadają dziś w kuloarach, że socjaliści, ze względu na to, że dr Seidler nie spełnił poczynionych im swego czasu przyrzeczeń, nie mają już chęci do udzielania gabinetowi zaliczek w postaci prowizoryjów budżetowych.

JEDYNĄ NADZIEJĄ RZĄDU — POLACY.

Stanowisko Polaków jest znane. Czesi zaś i pol. Słowianie okazują wprawdzie szczerzy zamiar wstrzymania się od wszelkich demonstracyjnych środków walki, któreby mogły narazić parlament na niebezpieczeństwo, ale o tem niema mowy, aby się mieli w jakikolwiek sposób przyczynić do uchwalenia konieczności państwowych. Pozostaje przeto jeszcze tylko nadzieja, jaką przywiązują w kółach politycznych do toczących się rokowań niemiecko-polskich.

Koło wobec „wyjątkowo osobliwej” sytuacji.

Wiedeń (B. K.). Rozesłane przez prezesa Koła polskiego zaproszenie na posiedzenie Koła, mające się odbyć w poniedziałek 15 b. m., o godzinie 10 rano, brzmi: Porządek dzienny: 1) sprawozdanie prezydium, 2) dyskusja, 3) wniosek członków. Ponieważ cały dzień 15 b. m. będzie poświęcony obradom Koła, pożądanym jest, aby poszczególne grupy zechciały odbyć swoje obrady przed tym terminem. Sytuacja jest osobliwie wyjątkowa, że w imię największej odpowiedzialności wobec narodu śmiemy zawezwać wszystkich Panów Kolegów do niezwodnego przybycia zarówno na posiedzenie Koła, jak i na rozpoczynającą się dnia 16 b. m. sesję parlamentu.

Kampania radykałów niemieckich przeciw hr. Burianowi.

(Telef. od koresp. „Now. Kurjera krak.”)

Wiedeń, 11 lipca.

(g) W kółach politycznych żywo wczoraj omawiano podjętą przez radykalne skrzydło niemieckiej kampanii przeciw hr. Burianowi. Kampanię tę sygnalizuje „Deutsch Roemische Korrespondenz”, donosząc, że w najbliższych dniach uda

się do hr. Buriana deputacya posłów niemieckich, aby mu przedstawić, że narodowcy niemieccy nie życzą sobie tworzenia łączności między sprawą rozszerzenia i pogłębienia sojuszu z Niemcami, a rozwiązaniem austro-polskiem. Rzecz jasna, że idzie tu raczej o prywatne wy-

stąpienie kilku radykałów niemieckich, niż o akcyę całego obozu niemieckiego, bo wiadomą jest rzeczą, że nie istnieje żadna różnica zapatrywań między hr. Burianem a umiarkowanymi żywiołami niemieckimi. Mimo to sprawa wywołuje bardzo silne wrażenie.

Ustalenie programu letniej sesyi parlamentu.

(Telegram c. k. Biura koresp.)

Wiedeń, 11 lipca.

Wczoraj przed południem odbyła się konferencya przewodniczących klubów parlamentarnych dla ustalenia programu pracy w sesyi letniej. Propozycya prezidenta dra Grossa, aby przedewszystkiem załatwić pierwsze czytanie prowizoryum budżetowego i z dyskusyą tą połączyć dyskusyę nad oczekiwaniami nagł. zapytaniami w sprawach żywnościowych, w sprawie wojskowej etc. znalazła aprobatę stronnictw niemieckich, chrześc.-społ., Rumunów, Polaków i Ukraińców.

OŚWIADCZENIE PREZESA KOŁA.

Prezes dr Tertil oświadczył imieniem Koła, że Koło polskie w uznaniu ważności prowizoryum budżetowego zgadza się z propozycyą prezidenta, by przestawić porządek dzienny i dyskusyę nad prowizoryum budżetowym i nad nagłymi zapytaniami odbyć wspólnie. — Merytoryczne stanowisko Koła polskiego zależeć będzie od tego, jak się ukształtuje zaufanie Koła do rządu, który w owym czasie będzie zasiadał.

Posel Daszyński oświadczył, że jest rzeczą wysoce polityczną, wyjaśnić stosunek Izby do prezidenta ministrów i jego polityki. Treść wniosku związku czeskiego nie jest mu znana, w każdym razie nie tworzy ten wniosek okazji do manifestacyi ogólnej natury. Kwestya podziału Czech na okręgi, nie może dać powodu do takiej manifestacyi, że mógłby wynikać fałszywy pozór, iż prezydent ministrów rozporządza większością w Izbie.

Propozycyę, by dyskusyę nad prowizoryum budżetowym połączyć z dyskusyą nad wszystkimi ważnymi kwestyami, musi mowca nazwać jako niegodną parlamentu i jako politycznie niemądrą. Mowca proponuje w końcu, by zapytania co do kwestyi wojskowych przedyskutować osobno.

ZASTRZEŻENIA RUSINÓW.

Posel Petruszewicz oświadcza imieniem kłosa ruskiego że zgadza się na propozycyę prezidenta, by konieczności państwowe i kwestye żywnościowe zostały załatwione, jednakowoż to oświadczenie tylko tak długo uważa za obowiązujące, jak długo nie zajdą zmiany i wydarzenia, któreby mogły zmusić Rusinów ze względów narodowych do zmiany ich stanowiska w Izbie.

Uniwersytet lwowski bez profesorów!

(Telef. od koresp. „Now. Kurjera krak.“)

Lwów, 11. lipca.

Fakultet medyczny uniwersytetu lwowskiego zaprowadził ograniczenia liczby słuchaczy. Zarządzenie to, które wywołało zaniepokojenie, skłoniło „Lemberger Ztg.“ do wywiadu z jednym z profesorów uniwersytetu. Oświadczył on, że dla wprowadzenia numerus clausus były miarodajne tylko rzeczowe momenta.

Z 45 asystentów fakultetu powołano po wybuchu wojny 33 do szeregów. Wnoszono podania reklamacyjne, jednakże pozostały po dziś dzień bez skutku, mimo poparcia przez ministerstwo oświaty! Sprawy zaszły tak daleko, że na katedrze opisowej profesor, który nie posiada ani jednego asystenta, musi korzystać z pomocy słuchacza drugiego roku. Także najważniejsze kliniki pozostały bez asystentów, albo posiadają ich tak mało, że na tem cierpi bardzo nauka. Klinika laryngologiczna obecnego rektora profesora r. dw. Jurasza nie posiada wo-

„Reichspost“, podając tę wiadomość, zwraca na to uwagę, że żale niemieckie do hr. Buriana widocznie stąd pochodzą, że Niemcy czują opór hr. Buriana, który nie godzi się z polityką niemiecką, dążącą do utrzymania dr. Seidlera w urzędzie za wszelką cenę.

ŻĄDANIA CZECHÓW, SŁOWIAN POŁUDNIOWYCH I SOCYALISTÓW.

Czescy posłowie domagali się, by na pierwszym miejscu postawić ich wniosek który będzie wniesiony wspólnie ze Słow. poł. w sprawie postawienia w stan oskarżenia kilku członków gabinetu za wydanie rozporządzeń o podziale na okręgi w Czechach.

Włoch Conti popiera ten wniosek.

Socyjali demokracji domagali się specjalnej dyskusyi nad zapytaniami w sprawach wojskowych.

Przedstawiciel zjednoczenia chrz.-społecznych prosił o rychłe załatwienie przedłożenia w sprawie dodatków drożyznianych dla nauczycieli.

Ze strony niemieckiej oznaczono załatwienie przedłożenia podatkowych jako rzecz nagłą.

PIERWSZE PRACE PARLAMENTU.

W końcu zgodzono się, by przedewszystkiem załatwić pierwsze czytanie prowizoryum budżetowego, a dyskusyę budżetową połączyć z dyskusyą nad nagłymi zapytaniami, z wyjątkiem zapytań, dotyczących kwestyi wojskowych. Potem przyjdzie pod dyskusyę wniosek o postawienie członków gabinetu w stan oskarżenia, dalej drugie czytanie prowizoryum budżetowego, zapytania w kwestyach wojskowych i inne przedmioty.

O porządku rozstrzygnie następną konferencyą przewodniczących, która odbędzie się w poniedziałek 15 b. m.

INTERPELACYA PREZYDENTA IZBY.

Na końcu obrad prezydent dr. Gross poruszył sprawę posłów dr. Funka i Zachajkiewicza, których z powodu wniesionych przez nich interpelacyj, zawezwano jako świadków przed sąd wojskowy. Prezydent, ze względu na to, że to postąpienie sprzeciwia się ustawie zasadniczej o nietykalności poselskiej, zażądał od ministra obrony krajowej interwencyi.

Minister obrony krajowej odpowiedział, że nie podziela stanowiska prezidenta, ponieważ w zawezwaniu na świadka nie ma faktu pociągnięcia do odpowiedzialności. Prezydent proponuje, by stronnictwa zgodziły się co do wniesienia projektu ustawy, która ma wyjaśnić obowiązki stawiania jako świadków za oświadczenia, uczynione w wykonywaniu mandatów. Prezydent ministrów dr. Seidler uznał wielkie znaczenie polityczne tej sprawy i oświadczył gotowość do porozumienia się z miarodajnymi czynnikami wojskowymi w tej sprawie.

góle żadnego asystenta. Nie lepiej jest uposażona klinika chirurgiczna i ginekologiczna. Od dłuższego czasu lekarz chorób dziecięcych dr. Raczyński jest chory. Jego zastępca i asystent dr. Krogulski pełni służbę wojskową, a nawet jego reklamacya nie została uwzględniona. Tak więc katedra ta wydana jest na łaskę niepewnego losu. A przecież uwzględnienie tych reklamacyj leżałoby nietylko w powszechnym interesie, ale także w interesie wojskowości samej. Wojskowość przysłała ciągle studentów medycyny, aby kontynuowali studia i składali doktoraty, fakultet nie może jednak sprostać swemu zadaniu pedagogicznemu z powodu braku asystentów i najważniejszych środków naukowych. Aby w tych fatalnych warunkach przynajmniej po części zaradzić złemu, zdecydował się fakultet na przejściowe wprowadzenie numerus clausus, co uważać należy tylko za przejściowe zarządzenie. Przyjmowanie nowych słu-

chaczy zawisłe jest odtąd od uchwały kolegium profesorów fakultetu medycznego. Skład tego kolegium jest taki, że nie potrzeba się obawiać, aby się mogło ono kierować innymi względami, jak rzeczowymi, a momenta narodowe lub wyznaniowe mogły odgrywać jakąś rolę. Kandydaci wojskowi nie podlegają żadnym ograniczeniom.

W oczekiwaniu mowy kanclerza.

Berlin. (B. K.) Koła parlamentarne z wielkiem zajęciem oczekują teraz oświadczenia kanclerza Rzeszy o położeniu politycznym. Podniecenie po dymisji Kuehlmana uspokaja się. Powszechnie spodziewają się, że oświadczenia Hertlinga podziałają uspokajająco, tak, że nie może być mowy o rozbiciu się większości parlamentu.

Berlin krytykuje gospodarkę żywnościową w Austrii.

Berlin, 11. lipca.

Na jednym z ostatnich posiedzeń izby panów hr. Stelberg w dyskusyi o sprawach żywnościowych, między innymi zwrócił uwagę na nieudolną gospodarkę Austrii, jako na odstraszający przykład. Między innymi powiedział on: Widziałem sam w Austrii, że bogaci mają wszystko, a ubodzy nic. Niema tam żadnej kontroli. Podobnie przemawiał także burmistrz Koch.

Interwencya Chin na Syberii.

Amsterdam. (B. K.) Według doniesienia z Petersburga, informacya z Pekinu podaje, że interwencyę na Syberii uważa się za rzecz dokonaną. Rząd chiński ma zamiar wysłania na Syberyę 20.000 żołnierzy. Część tych wojsk już przybyła do Władywostoku.

Szewe oszukańczym rotmistrzem huzarów.

Budapeszt, 11 lipca.

Z Miskolca donoszą: Policya przyaresztowała wczoraj niejakiego Szczepana Kottę, który pod nazwiskiem S. Cotty przez długi czas przebywał w południowych Węgrzech i popełnił cały szereg oszustw. Okazało się, że jest szewcem i przez kilka miesięcy występował w miastach węgierskich jako rotmistrz huzarów. Udało mu się wkręcić w najlepsze sfery towarzyskie. Ożenił się z córką naczelnika stacyi w Miskolcu. Dochodzenie wykazało, że popełnił oszustw na kilkaset tysięcy koron.

Komunikat austriacki.

Wiedeń. (B. K.) Urzędowo ogłaszają 10 bm.: W dolinie Brenty nasze wojska zabezpieczające odparły natarcie włoskie.

Nasz albański front południowy coñellśmy pod naporem licznych sił nieprzyjacielskich poza linie Berat-Fjeri. Kontakt bojowy był od wczoraj rana tylko bardzo luźny.

Szeł sztabu generalnego.

Komunikat niemiecki.

Berlin. (B. Wolffa) Urzędowo dnia 10 b. m. ogłaszają:

Grupa wojska następcy tronu bawarskiego ks. Ruprechta: W obszarze Kimmel nad Lys i Somna, ożywiła się w godzinach wieczornych czynność bojowa. Nocne natarcia wywiadowcze nieprzyjaciela.

Grupa wojska niemieckiego następcy tronu: Francuzi kontynuowali swe gwałtowne ataki częściowe. Na południowy zachód od Noyen i na południe od Aisne natarli oni kilkakrotnie dużymi siłami i usadowili się w zagrodach Orcty i Deslogos, na zachód od Anthecil, jakoteż w dawnych rowach francuskich, na północ od Longoont. Na sąsiednich odcinkach odparto ich ogniem. W czasie pomyślnych miejscowych natarć na zachód od Chateau Thierry wzięliśmy jeńców. Ożywiona czynność wywiadowcza nieprzyjaciela po obu stronach Rheims.

Grupa wojska ks. Albrechta: W Sandgat wojska atakowe przywiodły jeńców z rowów francuskich na północ od Largitzen.

Aresztowanie morderców handlarki.

Lwów, 10 lipca.

W nocy z piątku na sobotę poprz. tygodnia — jak to już donosiliśmy — dokonano na drodze z Glinnej Nawary do Skniłowa morderstwa tabunkowego na osobie Katarzyny Granatowej, handlarki ze Lwowa.

Sledztwo energiczne w celu wytopienia sprawców zbrodni podjęli inspektor policji lwowskiej p. Dwornicki oraz komendant posterunku żandarmerji Bazyli Pasternak i im udało się wysledzić sprawców. Mordercy są to Marcin Szargut, robotnik kolejowy z Glinnej, oraz tegoż żona, Marya, siostra zamordowanej s. p. Granatowa, której mąż bawił w Rosyi. Wrobila się małego majątku, a pieniądze trzybała ukryte w mieszkaniu przy ul. Dekerta. Wiedzieli o tem Szargutowie i dość często zażyrościli Granatowej dobrobytu.

Gdy na kilka dni przed morderstwem przybył do Lwowa pewien żołnierz od Granata z kartką, że znajduje się w podróży do domu, Granatowa przyjęła posłańca w gościnę na kilka dni, a obawiając się o pieniądze, ulokowane w mieszkaniu, radziła się siostry swej Szargutowej, co ma czynić. Ostatecznie uradzono, aby Granatowa nosiła pieniądze w woreczku na pierśiach.

Granatowa tymczasem nie zaniechała swych codziennych wycieczek nocnym pociągami do Glinnej na zakupy. W piątek po wyjeździe owego żołnierza z mieszkania Granatowa oszczędności swe znowu ukryła w domu, a zabrawszy z sobą nieznaczną kwotę, wyjechała do Glinnej. Sprawy mordu pewni, że Granatowa ma przy sobie woreczek z pieniędzmi, urzędził nasadzkę.

Jak wynika z dotychczasowych dochodzeń, na Granatową miał się rzucić Szargut, a uderzywszy ją grubą szubą żelazną w głowę, zadał kilka śmiertelnych ran. Po przeszukaniu odzieży trupa przekonał się, że Granatowa nie ma przy sobie pieniędzy; zabrał natomiast laszankę na mleko, którą następnie znalazłono w mieszkaniu Szargutów, oczyszczoną z krwi. Na bluzie robotniczej Szarguta również dostrzeżono ślady krwi.

Wobec niejasnych zeznań, oboje Szargutowi aresztowano. W mieszkaniu Granatowej we Lwowie przeprowadzono również rewizję i znaleziono 18.297 K w gotówce oraz dwie książeczki wkładkowe Kasy oszczędności, każda na 600 K. Dalsze śledztwo w toku.

Paskarze w kraju wschodzącego słońca.

Japonia podczas wojny zrobiła najświetniejsze interesy i dlatego kraj obecnie pełen jest ludzi, nie wiedzących co począć z łatwo zarobionymi pieniędzmi. Historye o ekstrawagancyach „nariutonów“, jak tam nazywają owych dorobkiewiczów, stanowią stałą rubrykę w pra-

sie japońskiej. Do takich należy zubożony właściciel okrętów pan Yamashita. Ten zrobił z bogactwa swego przynajmniej rozsądny użytek, rozdzielając dwa miliony yenów (yen wynosił w czasie pokoju około dwóch marek) między swych podwładnych a jeden milion oddał na narodowy fundusz obrony. Inny, również właściciel okrętów, Tadafaburo Yamamoto w Kobe odbył zimą wycieczkę na Koreę. Towarzystwo składało się z 180 osób i to prawie z samych współpracowników firmy. Oczywiście poniósł on wszystkie koszty i wrócił z wielkim łupem tygrysów, niedźwiedzi, lisów, dzików i t. p. Następnie wpadł na pomysł zaproszenia pewnej liczby znakomitych ludzi na obiad, złożony z mięsa tygrysięgo. Zaproszenie ułożono w humorystyczny sposób: nieco krwi tygrysięgo popchnię na nowe tory Japonię. Japończycy lubią żarty i dostojnicy przyjęli zaproszenie. Ktożby odmówił kilkakrotnemu milionerowi?

Obiad z mięsa tygrysięgo odbył się więc rzeczywiście w hotelu Teikoku w Tokio. Kurytarze i salę jadalną zamieniono zapomocą wiel-

kiej ilości krzewów bambusowych w gęste dzungle, między którymi złudzenie potęgowały wypchane tygrysy w fantastycznych pozycjach. Dwustu gości wzięło udział; ministrowie, generałowie, admirałowie, dyrektorzy banku, wielcy przemysłowcy, artyści no i oczywiście przedstawiciele prasy, gdyż p. Yamamoto nie lubi stawiać światła pod korzec.

Przy osobnym stole zasiadły panie, matka i żona gospodarza, żona chińskiego posła i inne. Przez to okazał się Yamamoto człowiekiem postępnym, gdyż dotychczas nie było w zwyczajach Japonii. Podczas całego obiadu gejsze w liczbie mniej więcej dwudziestu, tańczyły na scenie specjalnie na ten cel zbudowanej. Oczywiście nie brakło przemówień. Baron Sugematsu, którego jedyną zasługą polega na tem, że jest zięciem zmarłego księcia Ito, próbował mocą humorystycznej, a świeżo upieczony nemrod pan Yamamoto mówił o wpływie moralnym polowania na tygrysy.

ROZMAITOŚCI.

ORGAN WSZCHNIEMCÓW W WIEDNIU. — „Sonm-u. Montagszeitung“ donosi, że dnia 20 b. m. ukaże się w Wiedniu nowy dziennik, pod nazwą: „Wiener Mittag“, organ wszechniemców. Wydawcą będzie pos. Schalk. Pieniądze i papier otrzyma Schalk z Niemiec.

LICZBA SAMOBÓJSTW ZMNIEJSZA SIĘ. — W odwrotnym stosunku do mnożenia się paskarzy, zmniejsza się liczba samobójców w Wiedniu. I tak, notatki policyjne stwierdzają, że w pierwszym półroczu 1918 roku było tych malkontentów życiowych 147, gdy tymczasem zeszłoroczne półrocze notowało ich aż 222. Okazuje się więc z tego, że dziś, mimo wszystko, w środku Austrii znacznie lepiej się ludziom powodzi i znacznie mniejjazy procent ma ochotę opuścić ten nędzny padół płaczu i zgrzytania zębów. Ciekawe też jest zestawienie liczby samobójstw w danych miesiącach, a więc: w styczniu było ich 26, w lutym 16, w marcu 37, w kwietniu 30, w maju 22, a w czerwcu 26. Z tych 26 większość, w której dominuje liczba mężczyzn, odebrała sobie życie przez powieszenie, z czego wynika, że kobiety wolą raczej wieszać się na szyi, niż na sznurku. Reszta odebrała sobie życie przez zastrzelenie, skok z wysokości, truciznę i utopienie, z uwzględnieniem okoliczności, jak było komu wygodni.

O PRAWA WYBORCZE DLA KOBIEC. Premier węgierski, dr. Wekerle, przyjął onegdaj deputację kobiet, które prosiły o przyspieszenie realizowania prawa wyborczego dla kobiet. W skład deputacji wchodziły przedstawicielki wszelkich zawodów. Prezydent w odpowiedzi zaznaczył, że niechybnie kobiety odegrają w przyszłości wielką rolę w życiu publicznym. Zwłaszcza jeżeli naród węgierski zechce kroczyć po linii narodowego uświadomienia, bez pomocy kobiet obejść się nie

może. Wreszcie prezydent przyrzekł, że dołoży wszelkich starań, by prawo wyborcze dla kobiet w całej rozciągłości, potrzebnej dla sprawy społecznej, zostało jak najrychlej zrealizowane.

ZDRADA SZTANDARU BOLSZEWICKIEGO. Z Moskwy donoszą, że Rada komisarzy ludowych wydała następujące ogłoszenie: Przewodniczący so-wietów okręgu murmańskiego, Jurjew, który przeszedł do imperyalistów angielsko-francuskich i brał udział w nieprzyjacielskich działaniach przeciw republice so-wietów, zostaje uznany za nieprzyjaciela i ogłasza się go za stojącego poza prawem.

Odpowiedzi Redakcyi.

Zal. M. „Mam bardzo wiele pomysłów, w głowie i chciałabym je zużytkować dla dobra społeczeństwa“! Cudownie, kochana Pani! Niech no Pani wpadnie na pomysł, w jaki sposób będziemy się w zimie obchodzić bez węgla i chleba? Bardzo wdzięczny problemat, rozwiązanie którego będzie z większym pożytkiem społeczeństwa niż wiersze, któremi nas Pani raczy... „Wszystkiem — przedewszystkiem“, „jele — wyleje“ — to przecież nie rymy!

„Ciekawemu“ „Wjadosostka“, jak ją Pan słusznie nazwał, wyczytana w jednym z miejscowych dzienników, o rzekomej sprzedaży naszego pisma — jest poprostu z palca wyszana. Myli się ona w obydwu swych twierdzeniach. Przedewszystkiem właścicielem „Nowego Kurjera Krakowskiego“ nie są osobistości, przez ów dziennik podane, lecz Spółka wydawnicza „Editor“. Spółka ta nie wchodziła w żadne pertraktacje z nikim o sprzedaż „Nowego Kurjera Krakowskiego“, który — rozumie się — nadal nakładem tej Spółki będzie wychodził.

Ach, te czasy!

(W krakowskiej restauracyi).

(p) Rzecz dzieje się w restauracyi. Kelner poleja spis potraw. Ceny potraw a la carte od 8 koron wzwyż, a z tych połowa skreślona. Gość szuka, szuka, lecz daremnie, przechodzi wzrokiem jeszcze raz z góry na dół i z powrotem, lecz wszystkie usiłowania próżne. Kelner się niecierpliwi, co zniewala gościa do zamówienia szesnaka za 8 koron.

Czy jest może legumina?
Niestety niema — odpowiada płatniczy — i odchodzi. Gość czeka pół godziny i znecierpliwiony ogląda się na wszystkie strony. Nagle zauważył sąsiada zajądającego ze smakiem omelet z sokiem, nieco dalej spozrząga grubą daną, potarającą namiętnie dwie porcje naleśników. Zdziwiony wzywa piccola, aby zawołał płatniczego. Płatniczy się zjawia. Kochany pa-

nie — mówi gość urażony — wszak przed chwilą twierdził pan, że nie ma żadnej leguminy, a tu proszę się zwrócić na lewo i przypatrzeć się, że drugi gość dostał omelet, tam dalej mają naleśniki; proszę i mnie przynieść.

Kiedy właśnie wyszły — odpowiada płatniczy.

— Ależ tam przy sąsiednim stole...

— Niestety to były ostatnie.

Zdegustowany gość żali się, że dzień w dzień spotyka go to samo, że ile razy czego zapragnie, to zawsze wszystko już „wyszło“ a tymczasem goście, którzy później przyszli, dostają mimo wszystko.

— Bo odpowiada płatniczy — to jest inny rewir a tamten kelner rezerwuje porcje dla swoich gości. Zresztą u nas robi się tylko 4 porcje leguminy a 3 naleśników. Tak, łaskawy panie, wojna, brak mąki, ciężkie czasy.

Gość ogląda się i widzi na własne oczy 5 porcy naleśników. Wtem przenosi kelner jeszcze jedną porcję naleśników. Gość oburzony

woła znów płatniczego i krzyczy nań już nerwowo:

— Ta panie, przecież znów przynieśli naleśniki! Co to ma znaczyć?!

— A bo właśnie zrobiono świeże.

— To proszę mi podać porcję!

— Kiedy właśnie wyszły.

Gość traci cierpliwość i grozi doniesieniem. Na to zwraca mu uwagę płatniczy, robiąc przymtem znaczący grymas, że szef nie boi się doniesienia, bo ma stosunki...

— Zresztą — mówi — „staremu“ nie zależy na tem, aby goście jedli leguminy.

— No tak — odpowiada gość — ale może gościom zależy.

— Eh, co tam goście! Zresztą gość gościowi nierówny. Dla jednego zawsze będą, a dla drugiego „wypadą“. — To mówiąc, odwrócił się delikatnie, zostawiając gościa w ponurej zadumie, czy przyjdą jeszcze czasy, kiedy w restauracyi dostanie gość to, na co ma apetyt, czy nie?

